

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

26 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan, Nadejda Toma, Elena Cobzac și Victor Boico,

judecând, fără citarea părților, recursurile declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina și de către partea vătămată Tocaiuc Nicolae, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 iunie 2018, în cauza penală în privința lui

Pogoneț Nina xxxxx, născută la xxxxx, originară din xxxxx, domiciliată în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 10.01.2017 - 30.11.2017;

Instanță de apel: 21.12.2017 - 06.06.2018;

Instanță de recurs: 22.10.2018 - 26.02.2019.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți sediul Central din 30 noiembrie 2017, Pogoneț Nina a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa după cum urmează:

- în temeiul art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal (episodul în privința lui Tocaiuc Nicolae), i-a fost aplicată pedeapsa 2 ani 2 luni închisoare;

- în temeiul art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal (episodul în privința lui Grigorișina Antonina), i-a fost aplicată pedeapsa 2 ani 2 luni închisoare;

- în temeiul art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal (episodul în privința lui Ferfețcaia Liudmila), i-a fost aplicată pedeapsa 2 ani 2 luni închisoare;

- în temeiul art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal (episodul în privința lui Maximciuc Tatiana), i-a fost aplicată pedeapsa 2 ani 2 luni închisoare.

Potrivit alin.(1) art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 4 ani 8 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de 1 an.

În baza art.90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 4 ani.

Acțiunile civile înaintate de părțile vătămate au fost admise, dispunându-se încasarea de la Pogoneț Nina în beneficiul lui Tocaiuc Nicolae prejudiciul material în sumă de 17 000 lei, în beneficiul lui Grigorișina Antonina prejudiciul material în sumă de 11 600 lei, Ferfețcaia Liudmila prejudiciul material în sumă de 11 880 lei,

în beneficiul lui Maximciuc Tatiana prejudiciul material în sumă de 15 230 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că, Pogoneț Nina, fiind rudă prin afinitate cu Tocaiuc Nicolae, intenționat, urmărind scopul de profit, de sustragere a bunurilor altei persoane, pe parcursul anilor 2007-2011, abuzând de încrederea avută din partea rudei sale Tocaiuc Nicolae, a dobândit ilicit de la acesta în mai multe tranșe și sub diferite motive, bani în diferite valute în sumă totală de 1 000 dolari SUA, echivalentul a 17 000 lei, cauzând proprietarului o pagubă materială în suma indicată, ce reprezintă daune în proporții considerabile.

Tot ea, desfășurând o activitate comercială în cadrul pieții centrale din mun. Bălți, intenționat, urmărind scopul de profit, de sustragere a bunurilor altei persoane, într-o zi nestabilită de organul de urmărire penală a lunii august 2010, abuzând de încrederea avută din partea lui Grigorișina Antonina, care de asemenea desfășura o activitate comercială în cadrul pieții centrale din mun. Bălți, sub pretextul procurării unui loc în incinta pieței, a dobândit ilicit de la aceasta bani în sumă de 1 000 dolari SUA, echivalentul a 11 600 lei, cauzând proprietarului o pagubă materială în suma indicată, ce reprezintă daune în proporții considerabile.

Tot ea, desfășurând o activitate comercială în cadrul pieții centrale din mun. Bălți, intenționat, urmărind scopul de profit, de sustragere a bunurilor altei persoane, într-o zi nestabilită de organul de urmărire penală a lunii septembrie 2010, abuzând de încrederea avută din partea lui Ferfețcaia Liudmila, care este fiica lui Grigorișina Antonina, ultima de asemenea desfășură o activitate comercială în cadrul pieții centrale din mun. Bălți, sub pretextul procurării unui loc în incinta pieței a dobândit ilicit de la aceasta bani în sumă de 1 000 dolari SUA, echivalentul a 11 880 lei, cauzând proprietarului o pagubă materială în suma indicată, ce reprezintă daune în proporții considerabile.

Tot ea, desfășurând o activitate comercială în cadrul pieții centrale din mun. Bălți, intenționat, urmărind scopul de profit, de sustragere a bunurilor altei persoane, într-o zi nestabilită de organul de urmărire penală a lunii septembrie 2010, abuzând de încrederea avută din partea lui Maximciuc Tatiana, care se afla în relații de prietenie cu Ferfețcaia Liudmila și mama acesteia, Grigorișina Antonina, ultima de asemenea desfășură o activitate comercială în cadrul pieții centrale din mun. Bălți, sub pretextul procurării unui loc în incinta pieței a dobândit ilicit de la aceasta bani în sumă de 1 000 Euro, echivalentul a 15 230 lei, cauzând proprietarului o pagubă materială în mărimea indicată, ce reprezintă daune în proporții considerabile.

3. Inculpata Pogoneț Nina, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare și respingerea acțiunilor civile.

În motivarea apelului a invocat că, potrivit declarațiilor inculpatei dar și numeroaselor transferuri efectuate în perioada 2009-2012 de către aceasta din Federația Rusă, Pogoneț Nina nu avea probleme financiare, iar alegația precum că, a dispărut într-o direcție necunoscută și nu mai răspundea la telefon este absurdă și contravine atât declarațiilor părților pe dosar, dar și descifrărilor telefonice prezentate de aceasta.

Faptul că nu a existat un împrumut, cu atât mai mult intenția lui Pogoneț Nina de a împrumuta careva surse financiare de la Tocaiuc Nicolae este demonstrat de sursele financiare de care dispunea familia Pogoneț, pe perioada când activau în

Republica Moldova, dar și pe perioada cât au fost în Federație Rusă, unde Pogoneț Nina avea venituri de 1 000 dolari și soțul ei avea 1 000 dolari pe lună.

Astfel, prima instanță a atribuit declarațiilor contradictorii și lipsite de veridicitate ale părților vătămate o putere probantă superioară declarațiilor inculpatei, fiind astfel violat principiul prezumției de nevinovăție prevăzut la art.8 alin.(3) Cod de procedură penală.

A indicat apelantul că, acuzarea adusă lui Pogoneț Nina este nefondată, întrucât începând cu anul 2009, aceasta a fost plecată în Federația Rusă, iar potrivit legislației în vigoare locurile din piață nu se vând dar se dau în locațiune pentru o perioadă determinată.

Instanța de judecată a constatată că între Pogoneț Nina și părțile vătămate ar exista relații de împrumut, însă deși, contractul de împrumut este reglementat de prevederile art.art.867-874 Cod civil, părțile vătămate nu au înaintat cerere de chemare în judecată pentru a-și recupera sumele împrumutate în ordinea procedurii civile, mai mult, nici una dintre părțile vătămate nu a prezentat careva contract de împrumut în formă scrisă unde ar fi stabilit că într-adevăr Pogoneț Nina ar fi împrumutat careva bani.

Prima instanță constatând că, Pogoneț Nina este acuzată că ar fi comis infracțiunile prin intermediul „abuzului de încredere”, depășește limitele acuzării, încălcând prevederile art.325 Cod de procedură penală.

Deși prima instanță constată că, Tocaiuc Nicolae a trimis lui Pogoneț Leonid suma de 300 dolari dar nu lui Pogoneț Nina, concluzionează că anume ar fi împrumutat de la Tocaiuc Nicolae suma de 300 dolari, fără a avea la bază careva probe cercetate în cadrul ședințelor de judecată.

La fel, instanța înlătură declarațiile martorilor apărării pentru că aceștia nu au relatat despre existența a careva datorii ale lui Pogoneț Nina față de părțile vătămate, deși martorul Ostapenco Ana a declarat că nu a auzit ca Pogoneț Nina să aibă careva datorii și a confirmat instanței de judecată că Pogoneț Nina a activat în Federația Rusă mai mult timp. Martorul Coleșevschi Serghei a relatat instanței că a văzut cum Tocaiuc Nicolae a pus suma de 500 lei în sicriul soțului decedat al inculpatei Pogoneț Nina și nu a văzut ca Tocaiuc Nicolae să pună alte sume bănești la înmormântare așa cum declară Tocaiuc Nicolae că ar fi pus suma de 2 000 lei.

Deși, partea apărării a prezentat înscrisuri precum confirmările transferurilor bănești efectuate de Pogoneț Nina din Federația Rusă, dovada înregistrării/luării la evidentă a cet. Pogoneț Nina în Federația Rusă pentru aceste perioade, copia pașaportului de străinătate a în care este clar indicat că, aceasta se afla pe teritoriul Federației Ruse, când declară părțile vătămate că au împrumutat careva surse financiare, precum și declarațiile inculpatei Pogoneț Nina care a relatat că se afla în Federația Rusă și nu a luat careva surse financiare de la părțile vătămate Grigorișina Antonina, Ferfețchi Liudmila și Maximciuc Tatiana, instanța de judecată răstoarnă prezumția de nevinovăție în defavoarea inculpatei, or, instanța concluzionează că „...*inculpata în decurs a trei luni putea să revină în țară și iarăși să părăsească teritoriul țării...*”.

Dispozitivul sentinței nu corespunde părții motivante a acesteia.

Referitor la acțiunile civile, consideră că, acestea nu au nici un suport probant și nu respectă rigorile prevăzute de legislație, cu atât mai mult că, instanța

a aplicat o lege care nu era în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii, prin ce au fost încălcate prevederile art. 385 alin.(2) Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 iunie 2018, a fost admis apelul, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Pogoneț Nina a fost achitată de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal (episoadele în privința părților vătămate Tocaiuc Nicolae, Grigorișina Antonina, Maximciuc Tatiana și Ferfețcaia Liudmila), din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, analizând materialele cauzei în raport cu declarațiile inculpatei, declarațiile părților vătămate și a martorilor din în cadrul ședințelor de judecată, a constatat că lipsește fapta infracțională, fapt ce duce implicit la inadmisibilitatea tragerii la răspundere penală.

Or, părțile vătămate au declarat că între Pogoneț Nina și părțile vătămate ar exista relații de împrumut, însă nici una dintre părțile vătămate nu au prezentat careva contract de împrumut în formă scrisă sau careva recipise, unde ar fi stabilit că într-adevăr Pogoneț Nina ar fi împrumutat careva bani de la aceștia, cu indicarea a careva termeni de restituire.

Mai mult, partea vătămată Maximciuc Tatiana a declarat că „...*personal nu am cerut de la Pogoneț Nina banii...*” adică să-i fie restituiți.

Deși, contractul de împrumut este reglementat de prevederile art.867-874 Cod civil, părțile vătămate nu au înaintat cerere de chemare în judecată pentru a-și recupera presupusele sume împrumutate în ordinea procedurii civile.

La fel, instanța de apel a menționat că, temeiul aplicării răspunderii penale pentru escrocherie apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele justiției civile, fapt ce nu a fost verificat în speță.

Reieșind din ansamblul probelor care au fost prezentate și cercetate în ședința de judecată a primei instanțe și instanței de apel, se confirmă faptul că acțiunile inculpatei Pogoneț Nina nu cad sub incidența legii penale și cert demonstrează că, între părți nu există și nici nu au existat careva relații de împrumut.

În acest sens instanța de apel a reținut declarațiile martorului Ostapenco Ana, care a relatat că Pogoneț Nina efectua transferuri de bani pe numele vecinei Cîrlan Elena ca aceasta să achite servicii comunale. Pogoneț Nina a activat în Federația Rusă mai mult timp. Careva datorii persoanelor fizice nu a auzit să aibă.

Martorul Coleșevschi Serghei a relatat instanței că, a văzut cum Tocaiuc Nicolae a pus suma de 500 lei în sicriul soțului decedat al inculpatei Pogoneț Nina și nu a văzut ca Tocaiuc Nicolae să pună alte sume bănești la înmormântare așa cum declară Tocaiuc Nicolae că ar fi pus suma de 2 000 lei.

Însăși inculpata a dat declarații amănunțite privitor la perioada la care părțile vătămate pretind că s-au întâlnit cu prima împrumutând bani, fiind și prezente la materialele cauzei înscrisuri și transferurile bănești efectuate de Pogoneț Nina din Federația Rusă, dovada înregistrării/luării la evidentă a cet. Pogoneț Nina în Federația Rusă pentru aceste perioade, copia pașaportului de străinătate a cet. Pogoneț Nina, în care este indicat că aceasta se afla pe teritoriul Federației Ruse.

Prezența numeroaselor transferuri efectuate în perioada 2009-2012 de către Pogoneț Nina din Federația Rusă, confirmă că aceasta nu avea probleme financiare, iar alegația părților vătămate precum că, ea a dispărut într-o direcție necunoscută și nu mai răspundea la telefon contravine atât declarațiilor părților pe dosar, dar și descifrărilor telefonice prezentate de ea, în care este indicat că a purtat nenumărate discuții cu partea vătămată Tocaiuc Nicolae, care nu s-a adresat la poliție cu plângere decât în anul 2015, deși declară că toate sumele i-au fost împrumutate lui Pogoneț Nina cu câțiva ani mai devreme și nu i-au fost restituite și a purtat discuții permanent cu Pogoneț Nina.

Faptul că, nu a existat nici un împrumut, cu atât mai mult intenția lui Pogoneț Nina de a împrumuta careva surse financiare de la Tocaiuc Nicolae este demonstrat de sursele financiare de care dispunea familia Pogoneț, pe perioada când activau în Republica Moldova, dar și pe perioada cât au fost în Federația Rusă, unde Pogoneț Nina avea venituri de 1 000 dolari și soțul ei avea 1 000 dolari pe lună.

Totodată, instanța de apel a admis critica apelantului privind invocarea greșită de către prima instanță „...*Alături de alte circumstanțe, intenția este demonstrată prin: situația financiară extrem de neprielnică a persoanei care a dorit să-și lărgescă activitatea comercială și să deschidă un loc de vânzare în or. Moscova pentru ce avea nevoie de bani...*”, deoarece această concluzie este contradictorie prin sine, dar și contravine situației de fapt.

Mai mult, prima instanță nu a pătruns în esența declarațiilor părților pentru că, Tocaiuc Nicolae a declarat că Pogoneț Nina ar fi luat credite din acest motiv ar fi împrumutat bani de la dânsul; Pogoneț Nina l-ar fi rugat să-i împrumute bani pentru a achita datoriile pe care le avea pe apartament; banii îi împrumuta cu scopul de achita datoriile; banii au fost împrumutați pentru înmormântarea soțului, pe când instanța de judecată constată că inculpata ar fi vrut să deschidă un loc de vânzare în or. Moscova.

Mai mult, sunt contrare și concluziile primei instanțe care a indicat că, inculpata ar fi „...*luat bani pentru necesități personale...*”, însă potrivit rechizitoriului inculpata ar fi dobândit bani de la părțile vătămate „...*sub pretextul procurării unui loc în incinta Pieței...*”, că Tocaiuc Nicolae ar fi transmis 1 000 dolari, deși din declarațiile lui Tocaiuc Nicolae nu rezultă o astfel de sumă.

Deși, prima instanță constată că Tocaiuc Nicolae a trimis lui Pogoneț Leonid suma de 300 dolari și nu lui Pogoneț Nina, concluzionează că anume inculpata ar fi împrumutat de la Tocaiuc Nicolae suma de 300 dolari, fără a avea la bază careva probe cercetate în cadrul ședințelor de judecată.

Astfel, instanța de apel a reținut că, prima instanță a omis să verifice dacă într-adevăr au existat careva relații civile între părțile vătămate și inculpată și nu a supus verificării și coroborării probele, fapt care a dus la pronunțarea unei hotărâri eronate și nemotivate.

5. Procurorul, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel, ajungând la concluzia de nevinovăție a inculpatei în cele incriminate, dă prioritate declarațiilor inculpatei, și a martorilor apărării, precum că Pogoneț Nina nu avea datorii față de persoanele

fizice și a activat în Federația Rusă mai mult timp, iar prin transferurile bănești efectuate în perioada 2009-2012 de Pogoneț Nina din Federația Rusă, se confirmă că aceasta nu avea probleme financiare, însă instanța complet a ignorat probele prezentate de acuzare, și anume declarațiile părților vătămate, care de la momentul depunerii plângerilor și până în prezent, au dat declarații consecvente privind circumstanțele cauzei.

Astfel, prin declarațiile părților vătămate și a martorilor s-a constatat incontestabil faptul că Pogoneț Nina prin abuz de încredere, a dobândit ilicit bani de la părțile vătămate.

Mai mult, nu au fost constatate divergențe în declarațiile părților vătămate pentru a le pune la îndoială, iar toate probele în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatei în cele incriminate.

Subsidiar procurorul a invocat că, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, or, în partea descriptivă sunt indicate două temeuri de achitare - art.390 alin.(1) pct.3) și art.390 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, iar în partea dispozitivă se dispune achitarea inculpatei în baza art.390 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală.

5.1. Partea vătămată Tocaiuc Nicolae, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a ajuns la concluzia achitării inculpatei pe toate capetele de acuzare, bazându-se în exclusivitate pe relatările inculpatei, că nu a existat nici un împrumut de la părțile vătămate, că inculpata nu a avut intenția de a împrumuta careva surse financiare, deoarece Pogoneț Nina împreună cu soțul Pogoneț Victor dispunea de surse financiare în perioada când activau în Republica Moldova, dar și în perioada cât au fost în Federația Rusă, unde Pogoneț Nina avea venituri de 1 000 dolari și soțul ei avea 1 000 dolari pe lună.

Însă, declarațiile inculpatei nu au careva suport și contravin probelor examinate și chiar a celor prezentate de apărare.

Totodată, instanța de apel, în partea descriptivă, se contrazice în argumentele prezentate întru susținerea poziției de nevinovăție a inculpatei, or, aceasta a indicat că, Pogoneț Nina și soțul ei în perioada în care partea vătămată Tocaiuc Nicolae susține că i-a împrumutat bani, avea o situație financiară bună, însă ulterior face referire la probele prezentate de inculpată, și anume transferurile și plățile efectuate de aceasta de peste hotare lui Cîrlan Elena – 1 600 dolari, fiicei Tocaiuc Ludmila pentru achitarea creditului, din ce rezultă că până la plecarea peste hotarele Republicii Moldova, Pogoneț Nina luase credite, care trebuiau achitate, împrumutase bani de la persoane, acumulase datoriile pentru întreținerea apartamentului.

Prin urmare, instanța de apel, urma să pronunțe hotărârea în urma analizei tuturor probelor, atât cele prezentate de acuzare, cât și cele prezentate de apărare, în cumul și să le coroboreze între ele, fără a da apreciere subiectivă declarațiilor inculpatei, care sunt lipsite de suport și contravin celorlalte probe.

Indică recurentul că, în partea descriptivă a deciziei, inițial instanța de apel indică că în acțiunile inculpatei lipsesc elementele infracțiunii și ea urmează a fi

achitată în baza art.390 alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală, însă ulterior indică că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Susține partea vătămată că, nu m-am adresat în ordine civilă în instanța de judecată privind recuperarea banilor împrumutați lui Pogoneț Nina, deoarece a împrumutat banii fără întocmirea unei recipise sau contract de împrumut, din motiv că erau rude și avea încredere în inculpată. Inițial s-a adresat în formă orală către inculpată pentru restituirea banilor împrumutați, iar ulterior deja s-a adresat la organele de drept.

6. Asupra recursurilor declarate a prezentat referință avocatul Cușnir Sergiu în numele inculpatei, care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestora din motiv că, criticile aduse de recurenți sunt lipsite de substanță și nu corespund prevederilor art.427 Cod de procedură penală.

7. Judecând recursurile declarate în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi admise, din următoarele considerente.

Conform art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Recurenții invocă în recursurile lor temeiul prevăzut de pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

În sensul cerințelor art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În corespundere cu art.384 alin.(3) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Conform art.385 alin.(1) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea.

În corespundere cu art.101 alin.(1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Potrivit art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Însă, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate și în acest context Colegiul penal lărgit ține să menționeze următoarele.

În urma lecturării textului deciziei, Colegiul penal lărgit reține că instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate și în acest context ține să menționeze următoarele.

În primul rând, potrivit dispozitivului deciziei, instanța de apel a dispus achitarea inculpatei Pogoneț Nina de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal (episoadele în privința părților vătămate Tocaiuc Nicolae, Grigorișina Antonina, Maximciuc Tatiana și Ferfețcaia Liudmila), din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, în temeiul art.390 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, însă în partea descriptivă indică, inițial la pct.10 „...*Pogoneț Nina de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal în temeiul art.390 alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală urmează a fi achitată – pe motiv că faptele inculpatei nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii...*” și ulterior, la pct.pct.15), 16), 19) a indicat temeiul de achitare prevăzut la **art.390 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală – nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.**

Astfel, în contextul indicat supra, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, motivarea hotărârii judecătorești trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, întrucât, pe de o parte, este indispensabil necesară pentru controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, iar pe de altă parte, constituie, pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului, furnizându-le dovada că cererile și mijloacele lor de apărare au fost riguros analizate.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției inerent oricărui act jurisdicțional, iar hotărârea judecătorească este rezultatul unui proces logic de analiză științifică a pretențiilor deduse judecății, dispozițiilor legale incidente și probelor administrate în cauză în scopul aflării adevărului, urmare a unui raționament logico-juridic care se reflectă în motivarea acesteia.

Conform jurisprudenței CtEDO, expuse în cazurile aplicării art.6 al Convenției, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs. (Suominen c. Finlandei (2003) § 37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) § 85).

În afară de aceasta, motivarea hotărârilor este un instrument important în asigurarea transparenței justiției și existența unui control social asupra acesteia. (Hirvisaari c. Finlandei, (2001) § 30).

În al doilea rând, instanța de apel în decizie a enumerat probele verificate în ședința de judecată la solicitarea procurorului și avocatului inculpatei, însă nu a

verificat minuțios și obiectiv fiecare probă separat sub toate aspectele, prin prisma pertinentei, concludenței și veridicității, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Or, conform prevederilor art.art.100 alin.(4), 101 alin.(1) - (4) Cod de procedură penală, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă.

Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor.

Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedeeleor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Într-o hotărâre este necesar nu numai de a enumera statistic probele, dar și de a expune esența acestora și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Astfel, concluziile instanței de apel formulate poartă un caracter generic asupra operațiunii de cercetare și verificare a probelor, iar așa cum examinarea probelor constituie elementul-cheie la pronunțarea unei hotărâri corecte și legale, lăsarea fără apreciere și aprecierea abstractă a acestora duce la pronunțarea unei hotărâri incomplete, neîntemeiate și cu o doză sporită de incertitudine asupra calității efectuării actului de justiție.

Potrivit prescripțiilor art.414 Cod de procedură penală, judecând apelul, instanța de apel verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond.

Generalizând cele expuse supra, Colegiul constată că în speța discutată și-a găsit confirmare temeiul invocat de recurent și prevăzut în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, „decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii”, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La noua rejudecare a cauzei, instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să cerceteze minuțios aspectele învinuirii înaintate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art.art.93, 95, 101 Cod de procedură penală și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală, argumentând clar concluziile sale, ținând cont de motivele expuse în pct.7 din prezenta decizie.

8. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Se admit recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Gavdiuc Valentina și de către partea vătămată Tocaiuc Nicolae, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 iunie 2018, în cauza penală în privința lui *Pogoneț Nina xxxxx* și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la 11 aprilie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Nadejda Toma

Elena Cobzac

Victor Boico